

Olv.: Jer 31,7-9 – Zsid 5,1-6 – Mk 10,46-52
A jerikói vak

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Szeretettel köszöntöm az istenkereső Testvéreket. A bevezető énekben erről az egyetlen emberi lehetőségünkről volt szó. A Biblia tanítása szerint, aki keresi az Istent, az már jó úton jár. Aki meg is találja az Istent, az boldog. Azt is tudjuk, hogy aki az Istent megtalálja, az a másik emberben találja meg, mert Istent nem látjuk. Isten nem szól hozzánk emberi szóval. A másik embert látjuk és benne az Istent. A másik ember szól hozzánk és benne az Isten.

Ezen a mai napon egy nagyon kedves Testvérünk, egy nagymama ünnepel, mégpedig egy boldog nagymama. Sokszor találkozom fájdalomtól elgyötört és szomorú idős anyákkal, akik unokátlanok. Azért boldog nagymama ünnepel ma, mert megkapta ezt az ajándékot, sok-sok unokát. Ők jelentik az élete beteljesedését. Itt a földön szeretnénk valamiképpen megtapasztalni az életünk teljességét. Így is, úgy is lehetséges ez természetesen. De az igazi az, ha egymásban tapasztaljuk ezt meg, a megszületett gyermekekben, unokákban. Ők viszik tovább az életet. Egyébként minden más csak elévül. Ami az életünknek ígéretes napokat jelentett, boldogságot, - ezek is fontosak – de ez mind elmúlik. Egyedül a megszületett utódok viszik tovább az örökséget. Ünnepeljünk együtt. Keressük együtt az Istent. Találjuk meg egymásban az Istent és legyen sok örömünk, hiszen minden megszületett életben az Isten érkezik el hozzánk. Tartsunk bűnbánatot.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Az evangéliumban az élet megmentéséről van szó. Jézus ezért jött, hogy nekünk embereknek segítsen abban, hogy emberhez méltó életet élhessünk. Úgy tűnik, hogy ez nem magától értetődően bontakozik ki. Úgy tűnik, hogy csupán emberi szempontok nem elegendők ahhoz, hogy az ember teljes emberi életet élhessen.

Nagyon fontos – az elmúlt vasárnap után – ezt a kérdést figyelmünk középpontjába állítani. Múlt vasárnap volt missziós vasárnap. Az egyház missziós egyház. Mi akik itt vagyunk, mi alkotjuk az egyházat. Nekünk mindegyikünknek missziós küldetése van. Elküld bennünket az Isten. Azt hiszem, hogy mindenki vállalja ezt a küldetést, ha valóban találkozott Jézussal, mert ez feltétel. Nem lehet misszionálni anélkül, hogy az embernek legyen egy meggyőződése, amely a Jézussal való találkozásból fakad.

Hallottuk ebben a történetben, hogyan történik a megmentés. Úgy történik, hogy az ember a hitben él.

***“Menj, a te hited megmentett téged!” - mondja Jézus a vak embernek,
amikor meggyógyítja.***

Mi, mint az egyház, mennyire gondoljuk tudatosan, komolyan missziós küldetésünket? Különösen ma, amikor egész Európában visszavonulóban van a kereszténység. Most Afrikában újra felvirágzik. Sajátos hullámvége ez a történelemnek. 2000 évvel ezelőtt

Észak- Afrikában virágzó keresztény közösségek voltak. Turistákat visznek el Egyiptomba, Szíriába, Libanonba, Irakba, Iránba, ahol keresztény emlékeket lehet találni. Századok teltek úgy el Észak-Afrikában, hogy ott szinte teljesen eltűnt a kereszténység. Ma Afrika, nem annyira Észak- Afrika, hanem Közép- Afrika a kereszténység gyümölcsös kertje. Teremnek a gyümölcsök és ott a legnagyobb mértékben növekszik az egyház. Az elmúlt néhány száz évben főleg Dél-Amerikáról mondhatjuk szintén ezt el.

Sajnos itt Európában mintha visszavonulóban lenne a kereszténység. Talán a missziós küldetésünkkel – illetve annak nem teljesítésével - magyarázható ez. Jézus amikor azt mondja: “Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden népnek.” akkor ez nem földrajzi szempontból értendő, hanem társadalmilag. Menjetek el mindenkihez, minden emberhez. Elmenni azokhoz is, - nagyon félve mondom, mert ilyet nem is szabad mondani egy templomban, egyáltalán egy ember ajkán meg sem születhet egy ilyen szó, - akik nem számítanak nekünk. Vannak ilyenek? Sajnos vannak. Már ez is azt jelenti, hogy a missziós tudatunkkal baj van. Menjetek el azokhoz is! Vannak ilyenek? Vannak. Sőt még többen vannak, akik keresztbe tesznek nektek. Akik nem szeretnek benneteket. Akik más eszméket vallanak. Őhosszújuk is menjetek el. Mindenkihez! Miért? Azért, mert a hitetlenség vakság. A bibliai vakság hitetlenséget jelent átvitt értelemben.

Vakok vagyunk Jézussal kapcsolatosan.

Nem ismerjük fel Jézust. Nem látjuk be Jézus szerepét, Jézus küldetését az emberiség életében, miközben mindenki arról a vágyról tesz tanúbizonyságot, amely vágyat egyedül Jézus teljesíthet be. Miközben mindenki arról beszél, arra van szüksége, amit Jézus tanít, amit Jézus példájával bemutat. Mégse látjuk. Mégse látjuk be, hogy Jézus a megmentőnk.

Vakok vagyunk egymással kapcsolatosan is.

Előítéleteink vannak az emberekkel kapcsolatosan. Osztályozzuk az embereket és aki a mi megítélésünk szerint nem pozitív, azt nem is látjuk. Tudni se akarunk róla, vagy rosszat tételezünk fel róla. Arról a rosszról beszélünk, ami meg is jelent az ő életében. Csakhogy kinek van joga ezeket megnevezni, ezekről beszélni? Vakok vagyunk egymással kapcsolatosan és vakok vagyunk egyáltalán, azért, mert hitetlenek vagyunk.

Vakok vagyunk a hittel kapcsolatosan. A látás és a hit összetartozik.

A hitetlenség azt jelenti, - borzasztó vakság, - hogy *nem látjuk be*, hogy erre az eszmerendszerre, erre az értékrendre van szüksége mindenkinek, amit Jézus hozott el, amelyben azt tesszük fel magunkban, magunknak: *Mit tehetek a másikkal és a másikkal?*

De nem ez a lényeg? A hitetlenség vakság. Nem tesszük föl ezt a kérdést magunknak és a másik embernek. Nem látjuk be, hogy a mi társadalmunk csak akkor lesz olyan, amilyennek szeretnénk, ha ezeket az értékeket, ezeket az igazságokat elfogadjuk, magunkévá tesszük. Összefüggéstelennek tünnék ha azt mondanám, hogy ehhez még hit se kell. Ezt nem nehéz belátni. Csak az a baj, hogy amikor mindezt az eszünkkel akarjuk belátni, - ez is belátható, - akkor ez még nem biztos, hogy meglágyítja a szívünket. Itt van a különbség az eszünk, az értelmünk belátása és a hitünk látása között.

***Az ember amikor a hitével látja be ezeket az igazságokat,
akkor meglágyul a szíve!***

Érzékennyé, jóindulatúvá válik az ember maga is. Erről van szó.

Amikor a misszióról beszélünk, akkor ezekkel a kérdésekkel szembesülünk. Látó emberekké kell válnunk, vagyis hívő emberekké kell válnunk, mert csak ez által tudunk valamiképpen kikászálódni a kilátástalanságból.

Ennek a mai bibliai történetnek ezt a címet adnám: ***Kiút a kilátástalanságból!***

A vakság az kilátástalanság!

A vak az kilátástalan. - Megint gyönyörű a magyar nyelv. - Nem csupán nem lát, hanem kilátástalan helyzetben van. Egzisztenciális problémáról van szó, az ember személyi méltóságáról.

Ez a vak ember, aki ott ült az út szélén, kilátástalan helyzetben volt.

Rászorult teljes egészében az emberek jóindulatára.

Minden attól függött, hogy ki az, aki egy pillanatra megáll.

Ki az, aki odafordul hozzá. Ki az, aki szól hozzá.

Ki az, aki segít rajta.

Ennek az embernek ez a kilátástalanság jelenti az egzisztenciális helyzetét. A személyi méltósága van igazából kilátástalan helyzetben. Amikor mi misszionálunk, megyünk mindenkihez, akkor ezek az emberek kerülnek a középpontba, akik kilátástalan helyzetben vannak.

Elgondolkodtam azon mi lenne, ha Jézus megjelenne és föltenné mindegyikünknek a kérdést: "Mit tegyek neked?" Mit mondanánk? Mit kérnénk Tőle?

Azt hiszem, hogy zavarban lennénk. Nem véletlen, amikor megáll Jézus ez előtt az ember előtt, akkor ezt kérdezi: "Mit tegyek veled? Mit tegyek neked?" Látszólag értelmetlen kérdés, hiszen ez az ember vak. "Uram, hogy lássak." Ez az egyetlen válasz, hogy lássak. Jézus ezzel a kérdésével középpontba állítja ennek az embernek a kilátástalan helyzetét.

Amikor Jézus meggyógyítja, akkor ez az ember mindent átértékel, az addigi életét, hiszen kikerült ebből a helyzetből: *"és követte Őt!"*

A kilátástalanságból a követésbe!

A kilátástalanságból Jézus útjára, a vakságból a hitre!

Testvérek! Nagyon fontos kérdés ez, a történet értelmetlen értelme. Ez az ember azt kéri Jézustól: "Dávid Fia, könyörülj rajtam!" Dávid Fia azt jelenti, hogy ez az ember Jézusban fölismerte, hogy ő a Messiás, ő az Isten küldötte. Ezért mondja neki Jézus, hogy a *te hited meggyógyított téged*. Ebben az ő kiáltásában megfogalmazódott az ő hite: "Dávid Fia könyörülj rajtam!" A mi számunkra sokkal de sokkal izgalmasabb, mikor azt mondja, hogy *könyörülj rajtam*. Könyörülj, mondhatnám azt is, hogy *irgalmazz*.

Irgalmazz nekem!

Valamiképpen mindegyikünk ezt mondogatja újra meg újra, mikor várjuk azt, hogy az a másik értsen meg bennünket és ne vakon, ne előítéletesen forduljon hozzánk.

Könyörülj rajtam!

A könyörülj szó a zsidóban *az anyaöl* fogalmával függ össze. Ez azt jelenti: könyörülj rajtam, vagyis adj nekem olyan biztonságot, amelyben kibontakozhat az életem, ahogy a magzat élete kibontakozhat az anyaölben. Gyönyörű! Ezt a könyörületet várják az emberek egymástól. Várják a keresztényektől elsősorban. Azt a biztonságot, amit az anyaméh jelent a magzatnak, ahol megérlelődik az élete, a születése. Valamiképpen ezt várná a világ a misszionáló egyháztól, a misszionáló keresztényektől, ha egyáltalán meg tudja fogalmazni.

Valamilyen fajta biztonságra vágnak az emberek, az anyaölre. Csalódtak a politikusokban az egész világon. Csalódtak a pénzemberekben. Csalódtak a különböző vállalkozások

embereiben. Ezek vezetői azok, akik létrehozták ezt a világot amelyben élünk, ahol nagy szakadék van ember és ember, népcsoport és népcsoport között. Az anyaöl biztonságára vágnak az emberek. Nem az anyaszentegyház lehetne az anyaöl? Itt a mi magyar helyzetünkben is az egyház küldetése kell, hogy a középpontba kerüljön. Csak sajnós mintha nem éreznénk át ennek fontosságát, vagy gyöngék, erőtlének vagyunk, vagy nem vagyunk igazából élők?

Könyörüljön rajtunk az Isten!

Elsősorban rajtunk! Mi tapasztaljuk meg, hogy a Jézussal való találkozás úgy gyógyít meg bennünket, mint ezt a vak embert, aki abban a pillanatban mindent átértékel és Jézus útján jár.

Könyörüljön rajtunk az Isten!

Találkozzunk Vele! Gyógyítson meg bennünket, hogy aztán az Ő útján tudjunk járni. Hiszen csalódtunk, annyi fajta út van, annyi fajta ajánlattal találkozunk.

Testvérek!

Nagyon fontos ennek a mai napnak az üzenete számunkra.
Ha Jézus megkérdezné tőlünk: "Mit tegyek neked? Mit tegyek veled?
Akkor válaszoljuk: "Uram, hogy lássak!"
Uram! Lássam mi az, amire szükségem van személy szerint nekem,
szüksége van a másik embernek,
szüksége van a társadalomnak, az egész világnak.
Ha meggyógyulok, akkor biztos, hogy új úton járok,
amely az emberiség üdvét szolgálja.

Jézus ennek az üdvösségnek szolgálatára hív bennünket.

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek!

Nagyon fontos, hogy együtt tudjunk érezni. Néha az az érzésem, hogy mi az anyaszentegyházunk tagjai, akiknek a misszió a feladata, igen sokszor megelégedünk azzal, hogy ismerjük a teológiai fogalmakat. Kész teológiai válaszaink vannak esetleg. Szép liturgiát kreálunk. Liturgikus előírásokhoz görcsösen ragaszkodunk, közben közönyösen megyünk el egymás mellett. Nagyon fontos, hogy belássuk, hol fakadnak az Élet forrásai: mindenképpen a Jézussal való kapcsolatunkban.

Örülünk együtt azzal a testvérünkkel, aki ma születésnapját ünnepli. Megadta neki a jó Isten azt a nagy ajándékot, hogy unokáiban láthatja az élet értelmét. Természetesen saját magunknak mindent meg kell tenni azért, hogy értelmes életet éljünk, aztán ezek ráadások. Áldozatos életünk gyümölcsei. Ezt a külön kegyelmet, külön ajándékot is megadja az Isten.